

hij uitgeoefend in een huis op de Delftsche vaart, hoek Bagijnestraat Z.z., hem 10 April 1567 overgedragen door Pieter Dircxzn., kuiper. Ook was hij eigenaar van de daarnaast gelegen perceelen, Prot. 1718—1720.

Hoe zijn zoon Jacob er toe gekomen is de „practijk notariael” te beoefenen; bij wien hij daarvoor in de leer geweest is — zijn mij onbeantwoorde vragen gebleven. Wel schijnt het notarisambt hem niet belet te hebben, opgenomen te worden in het kuipersgilde, in welks gildeboek zijn naam in 1586 op de ledenlijst voorkomt. Aangezien nu tot het „Gildebroederschap nyemandt geadmitteert wert tenzij deselve eerst gedaen hebbe de ordinaris proeve en dyenvolgens bij den hooftmans van de cuypersgilde voer een meester-cuyper opgenoemen en erkent zij”, zooals op 3 Februari 1607 de hoofdmannen van 't Rotterdamsche gilde voor hem compareerende aan hun Delftsche collega's verklaren, zal de eerwaarde notaris wellicht in de eerste jaren van zijn huwelijk het kuipersbedrijf hebben uitgeoefend, ofschoon hij steeds als notaris of als secretaris van de weeskamer wordt vermeld, nooit als kuiper. Zou hij een even harde leerschool doorloopen hebben als zijn latere collega Willem Pieck, die het onbegrijpelijker wijze meer dan zeven jaren uithield bij den procureur Cornelis Nout, voor wien hij, „zonder eenig loon of recompensie daar voor te krijgen”, niet alleen dagelijks allerlei schriftuur moest grosseeren en copieeren en in schrift stellen de proceduren en missiven, hem door Nout gedictieerd, maar die hem verder zóó exploiteerde, dat hij bij nacht en ontij, soms in barre winterkoude, moest klaar staan, wanneer de dienstbode van den procureur op hem werd afgestuurd om hem te halen, ook zelfs voor „zaecken van cleyne importantie”. Geen wonder, dat de arme Pieck, die niet eens „remboursement konde krijgen” van geld aan Cornelis Nout voorgeschoten en door dezen „impor-